

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ

Πᾶσα αἵτησις δεκτὴ ὑπὸ ἰδιαιτέ-
ραν συμφωνίαν.

Αἰτήσεις ἀπευθυνταί:
Ἐργμ. «Ἀνάστασις» Ἀργοστολίον.

Συγτάκτης
Μ. Σ. ΑΝΤΥΠΑΣ

Τιμᾶται λεπτὰ 10.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἔτος . . . Δραχ. 40.
Ἀλλοδαπῆς Φραγ. 40.
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΛΟΓΟΣ

Ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ Μ. Σ. Ἀντύπα ἐν τῷ Λαϊκῷ
Ἀναγνωστηρίῳ ἢ «Ἰσότις» ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα.

Και καὶ Κοι.

Σήμερον ἑορτάζομεν τὴν Ἀνάστασιν Ἐκείνου
ὅστις περιέβαλλε τὸ θεῖον μέτωπόν του μὲ ἀκάνθινον
στέφανον, καὶ ἔκουσίως περιέθρευσε τὸ ἀποστράπτον
πρόσωπόν του μὲ τὸ ἀθάνατον αἷμα ὅπερ ἐξέπλυνε
ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους ἀκαθαρσίας τὰς ὁποίας εἶχον
συσσωρεύσει οἱ αἰῶνες ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς ψυχορα-
γούσης ἀνθρωπότητος.

Σήμερον ἑορτάζομεν τὴν Ἀνάστασιν Ἐκείνου
ὅστις ἔκουσίως ἐπότισε τὸ γλυκύτατον στόμμα Του μὲ
ὄξος καὶ πικρίαν ἵνα ἐλευθερώσῃ τὸν ἀνθρωπὸν ἐκ
τῆς κακίας καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ.

Σήμερον ἑορτάζομεν τὴν Ἀνάστασιν Ἐκείνου
ὅστις ἐνεπτύσθη καὶ ἐσταυρώθη ἵνα ἀπαλλάξῃ τὸν
ἀνθρωπὸν ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ τὴν ὑλοφρο-
σύνην.

Χιλιάδες χιλιάδων ἐτῶν εἶχον παρέλθῃ ἀνωθεν τῆς
ἐράξεως τοῦ ἀνθρώπου χωρὶς οὗτος νὰ δυνηθῇ νὰ
σχίσῃ τὰ σκοτὴ ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐκλαίε καὶ ὠδύρε-
το διὰ τὸ ἔγκλημα τὸ ὁποῖον ἦτο ὁ μόνος σκοπὸς
Του καὶ τὸ μόνον σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον διηυθύνετο,

Τόσα εἶχον παρέλθῃ ἔτη καὶ ἡ ταλαίπωρος ἀν-
θρωπότης ἐγονυπέτει, ὑπὸ τὸ βῆρος τῶν πιεζομένην,
ἐνάπιον τῆς ἀδικίας καὶ τοῦ μίσους.

Αἱ μὲν αἰθερὰ πρὸ τῶν ποδῶν τῶν ὁποίων προσ-
ήγατο τὸ λογικὸν τοῦτο ἀπειρόμελλον σῶμα ἦσαν
ἡ «Μαροῖα καὶ ἡ Κακία».

Σήμερον λοιπὸν ἑορτάζομεν τὸν θάνατον τῶν ἀλ-
λάλων τούτων θεῶν καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ
ἰδεώδους Θεοῦ τοῦ Ἀθανάτου Ναζωραίου.

ὦ Μέγιστε Διδάσκαλε!

ὦ Οὐράνιε Μάρτυρα τοῦ Γολγοθᾶ! Ποία γλῶσ-
σα καὶ ποῖον στόμμα δύναται νὰ μιμηθῆσθῇ τὴν γλω-
κύτητα ἣν μετέδωσαν οἱ λόγοι Σου στήν ταλαίπω-
ρον ἀνθρωπότητα;

Ποία διάνοια δύναται νὰ σκεφθῇ τὸν φοβερὸν
σεισμόν ὃν ἐπροξένησεν ἡ θεία διδασκαλία Σου χω-
ρὶς νὰ καταληφθῇ ἀπὸ ἔκστασιν καὶ θάμβος.

Ποῖος Νοῦς δύναται, ἀνερχόμενος εἰς τὸ ὕψος
τοῦ Συμβολισμοῦ τῆς Ἀναστάσεως Σου, νὰ μὴ κυ-
ριενθῇ ἀπὸ αἰσθημαλατρίας καὶ θείας εὐχαρι-
στήσεως;

Περὶ τούτου θέλομεν ὁμιλήσῃ τὴν ἐσπέραν ταύ-
την, περὶ τοῦ συμβολισμοῦ καὶ τῆς σημασίας τῆς «Ἀ-
ναστάσεως τοῦ Χριστοῦ» θὰ πραγματευθῶ ἐν ὀλί-
γοις ἀπὸ τῆς ἑδρας ταύτης καὶ θὰ προσπαθῶ ὅσον
ἔνεστιν νὰ καταστῶ καταληπτὸς εἰς ὅλους Ὑμᾶς.

Σᾶς παρακαλῶ δὲ θερμῶς πάντας, καὶ τοὺς ἄγαν
θεϊστάς καὶ τοὺς πόρρω τῶν δεισδαιμονιῶν ἀπέχον-
τας, νὰ μὲ ἀκούσητε μετὰ προσοχῆς καὶ χωρὶς νὰ
προσηλωθῆτε ἔστω καὶ μίαν στιγμὴν εἰς ἄλλην τινὰ
σκέψιν διότι τὸ θέμα τοῦτο δὲν εἶνε ἐκ τῶν συνή-
θως ἀκουομένων οὔτε εἰς τὰς Ἐκκλησίας οὔτε εἰς
τὰς ἐν ὑπαίθρῳ διαλέξεις, εἶνε δὲ ἡμπορεῖ νὰ εἴπη τις
ἐκ τῶν ἰδιοτρόπων καὶ ἰδιορῦθμων.

Ἴνα καταλλήλως φθάσω εἰς τὸ κύριον μέρος τοῦ
θέματός μου ἀνάγκη νὰ μοι ἐπιτρέψητε νὰ περιορ-
γασθῶ ὀλίγον τὸν Βίον τοῦ Ἀθανάτου διδασκάλου;

Ὁ Βίος τοῦ Ἰησοῦ τρία μεγάλα σημεῖα φέρει
τρεῖς μεγάλας περιόδους γράφει τρεῖς μεγάλους στα-
θμούς ποιεῖ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΘΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.55.Φ4.0014.Υ1.0013

Ἀναφαίνεται ὡς Διδάσκαλος καὶ αὕτη ἡ ἰδιότης τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἡ πρώτη περίοδος τοῦ βίου του καθ' ὅσον τὰ πρὸ τῆς περιόδου ταύτης εἰσὶν σκοτεινὰ καὶ ἐν πολλοῖς ἀμφίβολα,

Ἀναφαίνεται ὡς Μάρτυς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ αὕτη εἶνε ἡ δευτέρα περίοδος τοῦ Βίου Του,

Ἡ δὲ τρίτη εἶναι ἡ Ἀνάστασις Του περὶ ἧς θὰ ὁμιλήσωμεν,

Πρὶν ὅμως φθάσωμεν εἰς τὸν τρίτον τοῦτον σταθμὸν ἀνάγκη νὰ διέλθωμε διὰ τῶν δύο προηγουμένων.

Ὁ Χριστὸς ἀναφαίνεται τὸ πρῶτον ὡς Διδάσκαλος, Διδάσκαλος δὲ τὸσον ἤρεμος, τὸσον ἀμνηστικός, τὸσον γλυκὺς καὶ δίκαιος ὅσον οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἄλλος τις.

Ἡ Διδασκαλία Του εἶνε «ἡ Ἠθικὴ, ἡ Ἀγάπη, ἡ Δικαιοσύνη,

Ἀλλὰ τὰς τρεῖς μεγάλας ταύτας ἐννοίας τὰς ἐννοεῖ ἄραγε ὁ Ἰησοῦς ὡς τὰ ἠγνόουν οἱ Σοφοὶ καὶ Νομοθέται τῆς ἐποχῆς ἐκείνης;

Ὅχι!

Ἐκεῖνοι ἐδίδασκον τὴν ἠθικὴν, τὴν Ἀγάπην, τὴν Δικαιοσύνην περιορισμένως, τὰς ἐδίδασκον μὲ ὄρια καὶ πλήρεις κηλίδων ἄς ἐθεώρουν ἀναγκαίαι καὶ φυσικαί!

Ναί! ἐδίδασκον τὰς ἐννοίας ταύτας ὡς ἀναγκαίαι νὰ ὑπάρχωσι μεταξὺ τῆς οἰκογενείας καὶ μεταξὺ τῶν ἀτόμων τὰ ὅποια ἀποτελοῦσι τὴν φυλὴν ἢ τὴν Πατρίδα, ἐχώριζον ἐκηλίδουν δηλ. τὴν Δικαιοσύνην καὶ τὴν Ἀγάπην μὲ τὰς κηλίδας τοῦ χωρισμοῦ τὸν ὁποῖον ἐξ ἀνάγκης φέρει ἡ Πατρίς καὶ ἡ Φυλὴ, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐνῶ ἐνόμιζον ὅτι ἐδίδασκον καὶ ἐνομοθέτουσαν τὴν ἀγάπην, τὸναντίον ἐδίδασκον καὶ ἐνομοθέτουσαν τὸν χωρισμὸν, τοὺς πολέμους, τὰς σφαγὰς καὶ τὰ ἐπακόλουθα τούτων ἐγκλήματα, ἰδοὺ ἐγὼ θὰ προσπαθῆσω νὰ γίνω καταληπτότερος:

Πρὶν τοῦ Χριστοῦ μεγάλοι Σοφοὶ καὶ Νομοθέται ἦσαν παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς καὶ Αἰγυπτίοις καὶ πρὸ πάντων παρὰ τοῖς Ἕλλησι, τινὲς μάλιστα τούτων ὡς ὁ Μωϋσῆς, ὁ Δαυὶδ, ὁ Κομφούκιος, ὁ Βούδας, ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων καὶ τινες ἄλλοι ἀνῆλθον εἰς ὑψηλὸν σημεῖον ἠθικῆς καὶ Σοφίας, οὐδεὶς ἐντούτοις τούτων ἠδυνήθη νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ ὑψιστον σημεῖον τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς Δικαιοσύνης, οὐδεὶς τούτων ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ μὲ τὴν ἔντασιν τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Μωϋσῆς παραδείγματος χάριν δεκάπενταετῆς φονεῦει καὶ διὰ τῆς σφαγῆς ἐλευθεροῖ τὸν Λαὸν Ἰσραὴλ, τὸν βλέπομε τούτέστιν ἔχοντα τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Δικαιοσύνη κτῆτε διὰ τοῦ αἵματος καὶ τῆς ῥομφαίας καὶ τῶν πληγῶν! ἐνῶ τὸν Χριστὸν παιδίον εἶτε ὄντα, τὸν βλέπομε διδάσκοντα ἐν ταῖς συναγωγαῖς ὅτι μόνον διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ διὰ τῆς ἐμφυτεύσεως τοῦ δένδρου τῆς ἀγάπης μέσα εἰς τὰς καρ-

δίαις μας θὰ δυνηθῶμεν νὰ γενθῶμεν τὴν Δικαιοσύνην τὴν ὁποῖαν ὁ μὲν Μωϋσῆς θέλει μόνον διὰ τὸν Ἰσραὴλ ἐνῶ ὁ Χριστὸς τὴν θέλει δι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα κραυγάζων «οὐκ ἔνει Ἕλλησιν ἢ Ἰουδαίοις οὐκ ἔνει Ἐλεύθερος ἢ Δούλος». Δι' ἐνὸς μεγάλου κτυπήματος κόπτει τὸ νέφος τοῦ σκοτίους μὲ τὸ ὁποῖον περιεβάλλετο ἡ πραγματικὴ Δικαιοσύνη, καὶ ἐκεῖθε φαίνονται καταργημένοι καὶ Πατρίδες καὶ Φυλαὶ καὶ αἱ Κοινωνικαὶ ἀνισότητες!

Δὲν ὑπάρχουν Ἔθνη λέγει ὁ Χριστὸς, ὄχι!

Πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀνεξαρτήτως θρησκείας καὶ Φυλῆς εἰσὶν ἀδελφοί.

Πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἴσοι καὶ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχωσι κύριοι καὶ δούλοι· πρέπει φωνάζει μὲ τὸ γλυκύτατον στόμμα Του καὶ γράφει μὲ τὸ Θεῖον αἷμα του νὰ ἀγαπᾷ ὁ εἰς ἄνθρωπος τὸν ἄλλον ὡς τὸν ἑαυτὸν του «ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν», ἐρωτώμενος δὲ τίς ὁ πλησίον, ἀπαντᾷ, πλησίον εἶνε καὶ ὁ Ἰουδαῖος καὶ ὁ Ὀθωμανὸς ἀρκεῖ νὰ ποιῇ τὸ καλὸν, ἐνῶ ὁ γείτων σου ἂν ποιῇ τὸ κακὸν καὶ πλεονεκτεῖ δὲν εἰσέρχεται ποτε εἰς τὴν βεβαιότητα τῆς Δικαιοσύνης!

Βλέπετε εἰς ποῖον σημεῖον φθάνει ἡ Δικαιοσύνη καὶ Ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα δὲ εἴτε μᾶλλον μὲ ἐννοήσητε Σὰς ἀναφέρω ὅτι ποτε ὁ Χριστὸς κατηγορήθη ὅτι ἤλθεν ἵνα καταλύσῃ τὸν Νόμον τοῦ Μωϋσέως, καὶ τότε ἀπήντησεν «δὲν ἤλθον νὰ καταλύσω ἢ λθὼν νὰ συμπληρώσω», πλὴν τοιαύτη καὶ τοσαύτη συμπλήρωσις ἦτο ἐκείνη ἢ ὁ Χριστὸς ἔκαμε εἰς τὸν δεκάλογον ὥστε σχεδὸν νὰ δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἀνατροπὴ ἄς μὴ θεωρηθῇ ἡ καρδιά Σας Καὶ καὶ Κοι, θὰ σὰς ἀποδείξω ἀμέσως ὅτι λέγω ἀλήθειαν: ἰδοὺ

Ὁ Νόμος τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶνε συμπλήρωμα τοῦ Νόμου τοῦ Μωϋσέως, εἶνε τὸναντίον ὁ Νόμος τοῦ Μωϋσέως παράστημα τοῦ Νόμου τοῦ Ἰησοῦ!

«Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν» ἐδῶ ἐγκαινῶν οἱ Νόμοι καὶ οἱ Προφῆται εἶπεν εἰς τὸν Νομικὸν ὁ Ναζωραῖος!

Ἐπομένως ἀφοῦ μέσα εἰς αὐτὸν τὸν γενικὸν Νόμον εἰσέρχονται ὅλοι οἱ Νόμοι καὶ οἱ Προφῆται, εἰσέρχεται ἐξ ἀνάγκης καὶ ὁ Μωϋσῆς μὲ τὸν Δεκάλογον!, ἵνα δὲ ἐναργέστερον ἴδῃτε τοῦτο ἀκολουθήσατέ με εἰς τὸν συλλογισμὸν μου!

Ὁὐ φονεύσεις, οὐ κλέψεις οὐ μοιχεύσεις οὐκ ἐπιθυμίσεις οὐδὲν ἀνήκον εἰς τὸν πλησίον σου, λέγει ὁ Μωϋσῆς: διδάσκει δηλαδὴ ὅτι ἐὰν ὁ ἄνθρωπος θέλῃ νὰ ζῇ ἐν Δικαιοσύνῃ καὶ Ἀγάπῃ πρέπει νὰ μὴ ἐνωχλῇ τὸν πλησίον του: Ἐρωτῶ

Ἐποθέσατε ὅτι ἐφαρμόζομεν τὸν Νόμον τοῦτου, καὶ δὲν φονεύομε καὶ δὲν ἐπιθυμοῦμε τὴν περιουσίαν τοῦ γείτονός μας, ἐφημερόσθη διὰ τοῦτου ἡ Ἀγάπη καὶ ἡ Δικαιοσύνη: ὄχι!

ΕΚΔΟΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ὁ Χριστὸς λέγει ἓνα μεγάλο ὄχι!

Πρῶτον διότι γείτονα δὲν θεωρεῖ μόνον τὸν Ἰουδαῖον καὶ ἐπομένως τὸ οὐ φονεύσεις κτλ. ἐξαλλοῦται εἰς εὐρύτερον ὀρίζοντα, καὶ δεύτερον διότι δὲν ἀρκεῖ τοὺς ὁμοίους οὓς ἡ φύσις γεννᾷ ἀδυνάτους κατὰ τὴν διάνοιαν ἢ τὸ σῶμα, τοὺς ἀδελφούς τοὺς ὁποίους, ἢ κακῆ κατάστασις τοῦ καθ'ἑαυτοῦ ἢ τὸ δύσκολον τῶν περιστάσεων, βουτάει εἰς τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν ἀμάθειαν, δὲν ἀρκεῖ, τούτους λέγει ὁ Χριστὸς ἡμεῖς οἱ ἰσχυρότεροι νὰ μὴν φονεύωμεν ἢ νὰ μὴ κλέπτωμε κτλ. ἀλλὰ πρέπει διὰ τούτους καὶ τὸν ἑαυτοῦ μας καὶ τὴν περιουσίαν μας νὰ θυσιάσωμεν! ἐννοεῖτε ἤδη: ὁ μὲν Νόμος τοῦ Μωϋσέως ἀρκεῖται εἰς τὸ νὰ μὴ ἐπιθυμήσωμε τὴν περιουσίαν τοῦ ἄλλου, ὁ δὲ Νόμος τοῦ Χριστοῦ ἀπαιτεῖ χάριν τοῦ πλησίον νὰ θυσιάσωμε τὴν περιουσίαν μας καὶ τὴν ζωὴν μας!

Ὁ μὲν Μωϋσῆς ἴσταται εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Βουνοῦ τῆς Ἀγάπης, ὁ δὲ Χριστὸς ἴσταται εἰς τὴν κορυφὴν:

Ὁ μὲν ἀναγνωρίζει περιουσίας καὶ φυλάς ὁμιλεῖ δὲ περὶ Δικαιοσύνης περιουσιμῆς μεταξὺ τοῦ Λαοῦ Ἰσραὴλ προσπαθῶν νὰ ἐξοτιώσῃ τοὺς ἐχθρούς του Φαραῶ, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς τοῦναντίον λέγει «ἄφες αὐτοῖς οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιῶσι».

Καὶ σταματᾷ ἄρα γε ἐδῶ ἢ συμπλήρωσις ἢ ἡ ἀνατροπὴ τῶν τότε θεωρουμένων ἠθικῶν καὶ δικαίων Νόμων; Ὁχι! εἰς τὴν καλπάζουσαν πορείαν τοῦ Ἰησοῦ βλέπομεν ἀνατρεπομένους ὄλους τοὺς Μεγάλους καὶ Σοφοὺς καὶ ἀναποδογυριζομένους ὄλους τοὺς Νόμους των! ἰδοὺ

Μετὰ τὸν Μωϋσέα ὁ Ἰησοῦς ἀρπάζει ἀπὸ τὸ περιλαίμιον τὸν φοβερὸν καὶ ἀπαστραπτόντα Προφητάνακτα Δαυὶδ, καὶ τοῦ δίδει μία τέτοια κλωτσοῦ ποῦ ἀκόμη τοῦ ποιοῦνε τὰ πλευρά του ὅσ' ὅποιο μέρος τῆς παραδείσου καὶ ἂν εὐρίσκειται!...

Τί φάλλει ὁ φαντασιωδέστατος οὗτος ποιητὴς καὶ προφήτης; «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος» ὅπερ σημαίνει ἐκδίκησιν πλήρη, φόνον εἰς τὸν φόνον, κλοπὴ στήν κλοπὴν! καὶ... ὁ δὲ Χριστὸς λέγει ἂν ῥαπισθῆς ἀπὸ τὴν μίαν παρεϊάν στρέψον καὶ τὴν ἄλλην καὶ προσθέτει, μὴ ἀποδίδετε κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἀλλὰ «συχωρεῖτε τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν».

Ὅσον χάσμα ἰδεῶν μεταξὺ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου, ὁ μὲν καθιεροῖ ὡς ἠθικόν!... Νόμον τὴν ἐκδίκησιν καὶ τὸ ἔγκλημα! Ὁ δὲ τὴν Συγχώρησιν καὶ ἐπιείκειαν! Οὕτω δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐξακολουθεῖ προχωρῶν καὶ ἀνατρέπων ἢ συμπληρῶν ὅλα τὰ λάθη καὶ ὅλας τὰς ἀτελείας τῶν κοινωνιολόγων καὶ κοσμολόγων ὄλων τῶν αἰώνων ἐν τῇ πορείᾳ του δὲ ταύτη δὲν λησμονεῖ νὰ συνετίσῃ εἰς πολλὰ μέρη καὶ τὸν Κομοφοῦκιον καὶ τὸν Βουδαν καὶ πολλοὺς ἄ-

λους καὶ οὐδὲ τὸν Σωκράτην καὶ τὸν Πλάτονα ἀφίνει νὰ ὑπάρχωσιν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἠθικῆς εἰς τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐνόμιζεν ἡ ἀνθρωπότης ὅτι ἴστανται οἱ Σοφοτάτοι τῶν ἀνθρώπων ὡς ὀνομάζοντο,

Ναὶ οὐδὲ τούτων φεῖδεται ὁ Χριστὸς καὶ εἰς τὸν μέγαν Νόμον τοῦ Πλάτωνος «καλλίτερον καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς καὶ ἀπὸ τοὺς φίλους, καὶ ὠραιότερον καὶ γλυκύτερον, εἶνε ἡ Πατρίς» ὁ Χριστὸς ἀντιτάσσει «μία Πατρίς πρέπει νὰ ὑπάρχη καὶ μία Φυλὴ» Πατρίς νὰ ἦναι ἡ Γῆ, καὶ Φυλὴ ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα χωρὶς ἐμπόδια καὶ χωρὶς ὄρια: μία πόλις λέγει ἡ Διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ ὑπάρχη καὶ εἷς πολίτης!

«Δὲν ἀνήκω εἰς γονεῖς εἰς ἔθνους Κοινωνίαν, εἰς μίαν πόλιν γῆς εἰς ἐν πλασμάτων εἶδος, Πολίτης εἶμαι γενικὸς τῆς γενικῆς Πατρίδος», Αὐτὰ φάλλει ὁ Χριστὸς.

Ὡ θεεῖ Ναζωραῖε!

Πῶς θὰ δυνηθῇ τὸ στόμμα μου νὰ φάλλῃ τὸ ἀπέραντον νόημα τῆς ἀνθρωπιστικῆς Διδασκαλίας Σου.

Ὡ Γλυκύντατε Διδάσκαλε πῶς θὰ δυνηθῇ ἡ ἀσθενὴς μου διάνοια ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ ἀχανῆ ὕψη τῆς Ἀληθείας καὶ Δικαιοσύνης εἰς τὰ ὁποῖα ἀνήλθεν ἡ θεία Διδασκαλία Σου;

Πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκπληρώσω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡ καρδιά μὲν θέλει πληρῶν ἀρνεῖται ἡ διάνοια καὶ τὸ στόμα μου;

Τίνας τὴν βοήθειαν νὰ ἐπικαλεσθῶ;

Ὡ Δόριζα τοῦ ὁποῖου τὴν μεγάλην Ψυχὴν βλέπω εἰς τοὺς λαμπροὺς ὀφθαλμούς τῆς εἰκῶνος Σου; Ὡ ἀείμνηστε τῆς Κεφαλληνίας μελιώτε Διδάσκαλε, ἐγέρθητι! ἐγέρθητι! ἵνα καὶ πάλιν τὸ γλυκύντατον στόμμα Σου ὡς ἄλλοτε ποτὲ ἔφαλλε ἐκ τῶν πυλῶν τῆς Μητροπόλεως Ἀργοστολίου τὸν Θεῖον μας Διδάσκαλον, ἵνα καὶ τώρα λέγω ἐκ τῆς ἔδρας ταύτης ψάλλῃς τὸν Ἀθάνατον Νόμο θέτην, καὶ ἵνα ἀναβιβάσῃς τὴν ιδεώδη Διδασκαλίαν Του εἰς τὴν πρέπουσαν βαθμίδα τοῦ ὕψους τῆς. Ἐγέρθητι λοιπὸν, ἀναπλήρωσον τὴν ἐμὴν ἀδυναμίαν καὶ ἔλλειψιν! Δὲν ἀποκρίνεσαι Διδάσκαλε γλυκύντατε; κοιμᾶσαι τὸν αἰώνιον ὕπνον!...

Ὡ Φύσις Φύσις! ὦ σκληρὰ Μητροῦ! φονεύεις τὰ μέγала Σου Τέκνα!, ἀρπάζεις τοὺς μεγαθύμους υἱούς Σου, τοὺς ἀρπάζεις διότι δὲν ἀντέχουν εἰς τὰς ιδιοτροπίας καὶ τὰς ἀδικίας Σου! κρατεῖς δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας Σου καὶ γαλονχεῖς τοὺς ἀνοήτους καὶ σκληροὺς καμαρωμένους Σου γυιούς! Τέλος πάντων ὀφείλομεν νὰ ὑποκύνωμεν εἰς τοὺς Νόμους τῆς Μεγάλῆς Μητροῦς Φύσεως, ἐφ' ὅσον δὲν δυναμῆδα νὰ τοὺς ἀποφεύγωμεν!...

Καὶ ἤδη ἵνα μὴ Σὺς ἀπασχολήσω περισσοτε-

ΠΑΡΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΦΟΡΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ρον ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ συμπαιρένω τὸ μέρος τοῦτο ὡς ἐξῆς :

Ὁ Χριστὸς παρουσιάζεται ὑπὸ τὴν ιδιότητα Διδασκάλου γενικῶς ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, Διδασκάλου διδάσκοντος ἐξ ἴσου πάντας καὶ μεριμνῶντος δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀνεξαρτήτως Φυλῆς καὶ Θρησκείας, καταγωγῆς-θέσεως :

Καταργεῖ τοὺς ἐμφυλίους σπαραγμοὺς καὶ τοὺς πολέμους, ἀνακηρύσσει μίαν Πολιτείαν περιλαμβάνουσαν ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα,

Καταργεῖ τοὺς Βασιλεῖς καὶ τοὺς ἄρχοντας καὶ ἀνακηρύσσει ὅτι ὁ « πρῶτος εἶνε ὁ ὕστατος » καὶ « μέγιστος ὁ ὠφελιμότερος ».

Ὅριζει ὡς παγκόσμιον Νόμον τὴν Ἀγάπην, καὶ ὡς Ἀπόλυτον Μονόρχην τὴν Δικαιοσύνην καὶ Καταλήγει ἡ διδασκαλία του.

« Ἐστὲ ἀδελφοί ! ἔστὲ ἐλεύθεροι ! ἔστὲ ἴσοι !

Τὸ δεύτερον μέρος τοῦ λόγου τούτου εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον ἐξετασθήσεται ὁ δεύτερος σταθμὸς τοῦ Βίου τοῦ Χριστοῦ.

ΔΙΔΥΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ ΑΡΧΟΣΤΟΛΙΟΥ

Η « ΙΣΟΤΗΣ »

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν διήλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἀναγνωστηρίου ἐνώπιον πολλῶν Κῶν καὶ Κων ὁ Καθηγητὴς Ἀντώνιος Καλαβρίας, τὸ θέμα του ἦτο « τὸ περὶ ὠφελείας τοῦ φυτικού Βασιλείου ». Ἡ μετριοφροσύνη καὶ ἡ γλυκύτης τοῦ ὕψους του συνήρπασαν καὶ κατέλθεζαν ὅλο τὸ ἀκρατήριον ἐκεῖνο ὑπερμετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας ἐξεργάγη εἰς ζωηρὰ καὶ εὐκρινῆ χειροκροτήματα.

Λυπούμεθα μὴ ἔχοντες χρόνον ἵνα δημοσιεύσωμεν τὴν πλουσίαν γνώσεων καὶ ὠφελείας ταύτην ὁμιλίαν δι' ἣν ὁ εὐγενὴς διηγητὴς ἀφοῦ ἀνέπτυξεν ὅλας τὰς ιδιότητας καὶ ὅλας τὰς ὠφελείας τὰς ὁποίας τὸ φυτικὸν Βασίλειον περιέχει εἰς τὸ ζωικόν, κατέληξε εἰς παραίνεσιν πρὸς τοὺς μικροὺς καὶ μεγάλους πολίτας, τοῦ νὰ μὴ ἐγγίξωσι καὶ τραυματίσωσι τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ, εἰπὼν ὅτι οὗτοι εἰσὶν δολοφόνοι τῆς ζωῆς καὶ τῆς υγείας, προτρέψας τοὺς γονεῖς νὰ ἀνατρέψωσι τὰ ἑαυτῶν τέκνα ὡς δεῖ συντρέχοντες τὴν ἐργασίαν τῶν Διδασκάλων εἴτινες μόνοι εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐμπνεύσωσι μέσα εἰς τὴν καρδίαν τῶν μικρῶν ἀκροατῶν τῶν τὸ σέβας τὸ ὁποῖον ὀφείλωσι νὰ ἔχωσι πρὸς πᾶν ὅτι ὠφελεῖ τὴν ζωὴν καὶ τὴν πρόοδον.

Ἡ « Ἀνάστασις » συγχαίρει τὸν εὐγενῆ Καθηγητὴν.

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ.

Κ. Συμπάκτα τῆς « Ἀναστάσεως » δημοσιεύσατε παρακαλῶ τὰ κατωτέρω.

Εἰς τὸ « Ζήνων » εἶδον παραδόξον ἀγγελίαν ἵ, ὅτι, οἱ

Ζυλεύποροι κ. κ. Μπλέσσα καὶ Βινδῶρος, ἐκπίπτουσι τὰς τιμὰς τῆς ζυλείας συνεπεῖα τῆς ἐκπτώσεως τοῦ συναλλάγματος !

Ἐὰν τοῦτο ἦ:ο ἀληθὲς τότε ἔπρεπεν ἡ ἐλλάττωσις τῶν τιμῶν τῆς ζυλείας νὰ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦτέστιν τῆς κατρακυλίσεως τοῦ συναλλάγματος, τισούτον δὲ μᾶλλον δὲν δικαιολογεῖται ἡ ὑποβίβασις τῆς ἀξίας τῆς ζυλείας τῶν ζυλεμπόρων τούτων καθόσον ἐγένετο πρὶν ἢ γί·η ἐκ μέρους των οὐδεμίαν νέα παραγγελία.

Ἴδιὸν δὲ τί ἡ λογικὴ μὰς ἄγει νὰ συμπαιράνωμεν :

Ἐπειδὴ οἱ Ἀδελφοὶ Λευκοκόιλο. οἱ γνωστότατοι Ἀρχιτέκτονες καὶ Γλύπται μὴ δυνάμενοι νὰ ἀνθέξωσι εἰς τὴν κακὴν ποιότητα καὶ εἰς τὸν σκληρότατον ὑψομὸν τῶν τιμῶν τῆς ζυλείας εἰς ἃς μοροπολιτικῶς πωλοῦντα τὰ καταστήματα ταῦτα τὰς εἶχον ἀνατιθέσθαι, ἠαγκάσθησαν νὰ ἰδρῶσωσιν ἕλιον ζυλεμπορικὸν Κατάστημα εἰς τὸ ὁποῖον, καθὼ εἰδικὴ γνῶσις τῶν ξύλων, ἐκόμισαν ζυλείαν ἔχουσαν ὅλας τὰς ιδιότητας τῆς καλλίστης ποιότητος καὶ ἀντοχῆς, ζυλείας τῆς ὁποίας ἀμφιβάλλομεν ἂν μέχοι τοῦδε οὐδὲ μᾶκροθεν ἔτυχε νὰ ἴδωσι τὰ πριτερήματα οἱ κ. κ. Μπλέσσα καὶ Βινδῶρος καθὼ μὴ γνῶσις τῶν ιδιοτήτων τούτων.

Εὐνόητος λοιπὸν καθίσταται ἡ αἰτία ἕνεκεν τῆς ὁποίας ἐπῆλθεν ἐκ μέρους τῶν ἀνωτέρω ζυλεμπόρων ἡ ἐκπτώσις τῶν τιμῶν ! Ὑποτιθερέτω δὴλ. ὅτι ἐπὶ τινὰ χρόνον ἡ ἐκπτώσις αὕτη θὰ φέρῃ ζημίαν τινὰ εἰς τοὺς ἀνωτέρω εὐπόρους, εἶναι βέβαιον ὅμως ὅτι μὴ δυνάμενων νὰ ἀνθέξωσιν εἰς τὸν, ἐξ ἰπολιτισμοῦ τοῦτον συναγωνισμὸν, τῶν Λευκοκόιλων, ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ πρῶτον καθεστῶς ἥ·τοι εἰς τὸ μονοπώλιον τῶν σκληρῶν καὶ λίαν ἐναποταμιευτικῶν τιμῶν ἃς εἶχον ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει οἱ κ. οὔτοι.

Ἦδη ἡ Κοινωνία ἃς λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅλα τὰ ἀνωτέρω καὶ ἃς μὴ θελήσῃ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς, διὰ τῆς ὑποστρίψεως τῆς, παιγνίδιου τὸ ὁποῖον εἶνε ὁμοῖον μὲ τὸν ὅλον τὸν προσφερόμενον ἀπὸ τοῦ, ψαρᾶδες στὰ δυστυχεῖ ψάρια !

Μετὰ πολλῆς ὑπολήψεως

Γεο. Καταστάης.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ.

Μιχαὴλ Ἰνφάτες ὀφίχθεις ἐκ Κερκύρας παραμένει ἐν τῷ Ἐργασίῳ ἐπίπλων τοῦ κ. Ἰωάννου Λομπήρη. Ὁ ἄριστος οὗτος ἐπιπλοστολιότης ἀναλαμβάνει τὸν στολιωμὸν παντὸς εἶδους ἐπίπλων ἐγγυόμενος διὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν σιερεωότητα τούτων.

Οἱ ἔχοντες ἀνάγκην τούτου διευθυνθήτωσαν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ Καταστήματι.

Ἀῦριον Κυριακὴν περὶ ὥραν 8 καὶ 1)2 μ. μ. ὁμιλήσει ἐν τῷ Λαϊκῷ Ἀναγνωστηρίῳ ὁ κ. Καμηλλὸς Δελλαδέτσιμας περὶ θέματος ἀφσρῶντος σταυδαίαν κοινωνικὴν ἔλλειψιν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ